

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 67/2023
23.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Привредно друштво за производњу, промет, услуге и спољну трговину „ВОЋКА“ ДОО Стопања, чији је пуномоћник Часлав Анђелковић, адвокат у ..., против тужене „Комерцијална банка“ АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 500 евра, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 9327/2021 од 02.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 23. фебруара 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 9327/2021 од 02.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 9327/2021 од 02.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 1Пж 9327/2021 од 02.11.2022. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Краљеву 8П 499/2021 од 31.08.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев да се утврди да је ништава одредба члана 5. став 1. Уговора о оквирном обновљивом краткорочном кредиту број ... од ...2008. године, који је закључен између тужиоца и тужене, а која гласи: „Корисник кредита се обавезује да пре пуштања прве транше кредита у течај, једнократно плати банци накнаду за обраду захтева у висини од 0,5% од одобреног износа кредита у динарској противвредности по важећем средњем курсу НБС на дан одобрења кредита“, и захтев да се обавезе тужена на исплату износа од 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у течај са каматом од 27.10.2008. године до 24.12.2012. године по стопи прописаној Законом о висини законске затезне камате, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати, обавезан је тужилац да туженој на име

трошкова парничног поступка исплати износ од 19.500,00 динара као и да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 37.876,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац указује на нужност постојања понуде у предуговорној фази, док је у конкретној парници наводе тужбе засновао на наводима да спорном одредбом уговора није јасно дефинисано који су то стварни трошкови које је тужена имала за обраду и администрирање кредита и зашто се везују за износ кредита, као и на околности да су наведеним поступањем нарушена основна начела облигационих односа, на којим разлозима је и заснована другостепена пресуда.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 23.07.2021. године, а вредност предмета спора је динарска противвредност износа од 500 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност

од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиље није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић